

Tartás és ízlés

■ Élete összeforrott a *Korunkkal*, amely fiatalon szerkesztőinek sorába fogadta. Rövidesen a folyóirat frontembere lett, utóbb, még ereje teljében, főszerkesztője, s maradt végig, az utolsó percig, állandó szerzője és vigyázó szelleme.

Az irodalomkritikus kényes hivatást teljesít: méltat és elismer, rangsorol és díjaz, felemel és lefokoz. Ha még ráadásul egy fontos folyóirat irodalmi rovatvezetője is, akkor befolyása magán az irodalmi élet alakulásán is nyomot hagy. Megvolt benne a kellő tartás és ízlés, hogy évtizedeken át jól gyakorolja ezt a felelősségteljes szerepet.

Őt már szinte meg sem legyintette az előző évek sötét dogmatizmusa, ha nyelvi fordulataival még viaskodnia is kellett. Jó érzékkel egyből fölmérte, hogy az idő kereke a sokféle modernizmus irányába forog. Ez lett a jelszava a vele egyívtásúak írói nemzedékének, amelynek tagjai bajtársi szövetségesre és tetre kész szervezőre találtak személyében.

Értett ahhoz, hogy összefogjon és összetartson elvek és értékek mentén, az írott szó mellett szüntelenül érvelt, vitázott, szervezkedett a szakmai élet fórumain is. A szabad véleményalkotás jogát soha nem áldozta fel semmiféle számító lecsatlakozás vagy politikai lövészárók kedvéért.

Az irodalomkritika mellett rendszeresen művelte a színibírálat műfaját is, méghozzá épp abban a periódusban, amikor az erdélyi magyar színjátszás megérdemelte a maximális figyelmet és a szakszerű méltatást. A *Korunk Galéria* gondolatával, amelynek folyamatos működtetése az ő érdeme, ismert művészek mellett pályakezdő alkotók sokaságának biztosított bemutatkozási lehetőséget.

Kezdeményezésére jött létre az új évezred elején a Kolozsvár Társaság azzal a céllal, hogy „szólítsuk meg a város jövőjét”. Ennek a legjobb értelemben vett lokálpatriotizmusnak azóta újabb hajtásai is lettek, de ez mit sem von le az évek során sikerrel végzett munkája érdemeiből.

Látszólag szerényebb, szűkebb hatósugarú cselekedete volt a Szabédi László emlékének szentelt évenkénti ülészak megrendezése. Azért tartom mégis példaértékűnek, mert a jeles költő, a Bolyai Egyetem tragikus sorsú tanárának a kultusza több volt évről évre mint egyszerű tisztelgés. Azt fejezte ki, ami irodalomkritikusként és -történészként Kántor Lajos életének is summája, vagyis hogy minden eleven kultúra szakadatlan emlékezés-értelmezés.